

Марковська Катерина
8-В клас
КЗ «ЗОШ І-ІІІ ст. №4
м.Хмельника»

Я – міський голова у майбутньому...

Кожен із нас майже щодня проходить вулицями Хмельника, поспішає на роботу, навчання або ж просто в буденних справах. Сотні чи тисячі кроків, знайомі та незнайомі обличчя зустрічних людей, близькі та рідні пейзажі... З якими думками ви доласте свій звичний маршрут містом? Які ж емоції переповняють у цей час?

Не знаю, як ви, а я в такі моменти відчуваю себе не просто звичайним перехожим, а справжнім знавцем, критиком, управлінцем. Із гордістю помічаю кожен новий квітник, радіючи оновленню міста. З обуренням я дивлюся на розкидане сміття, адже не розумію, хто поспів так принижувати мій Хмельник. Із розгубленістю я споглядаю малечу в сльозах, бо ж як можна плакати, коли ти серед таких рідних вулиць, під пахучими ялинами, зігрітий ласкавим поглядом сонця або ж умигній теплими краплями дощу. Ви скажете, що я просто люблю Хмельник... Так, це місто не може не захоплювати, не заколихувати, не заспокоювати, не заповнювати теплом найвіддаленіші куточки серця.

Але в моїй душі не просто любов до цієї землі. Я відчуваю величезну відповідальність перед нею, розуміючи, що можу й хочу зробити щось значне, щось варте, щось реальне для того, щоб моє місто стало найкращим домом для кожного з нас, гостинною гостиною для відпочивальників, серйозним партнером для бізнесу. Мабуть, так народжуються майбутні мери: зі споглядання рідних вулиць, із надії на краще, з упевненості у своїх силах, із нестримного бажання змін.

Можливо, ці рядки ви прочитасте років через двадцять у моїй програмі як кандидата у мери Хмельника. Чому б і ні? Адже я вже сьогодні бачу, що потрібно змінити в нашому місті, які проблеми варто вирішити

першочергово. Звісно, кожен із вас зараз подумав і про низьку якість доріг, і про гори сміття на околицях міста, і про покинутих домашніх тварин, і про низькі зарплати та пенсії.

Усе це так. Але, на мою думку, основною проблемою є наша з вами громадянська свідомість. Надзвичайно важливо вишлепкати в душі кожного відповідальність перед рідним містом, закласти зернини, з яких уже через п'ять чи десять років буде формуватися майбутнє Хмільника. Яким воно стане, залежить саме від нас. Тому приємно, що вже сьогодні створюються умови для розвитку молоді, вона залучається до обговорень планів розбудови міста, для неї організовується цікаве та пізнавальне дозвілля. Саме так формується любов до рідної землі, бажання працювати для неї. Так згуртовується майбутня команда управлінців нашої територіальної громади. Можливо, колись я зможу увійти до її складу або ж і очолити її роботу.

Я знаю, що в такому разі буду найкращим мером: привітним до кожного, хто зіптовхнувся із проблемами; вдячним усім, хто проявляє турботу про ближнього; невблаганим до тих, хто півечить природу й пам'ятки Хмільника. Я не подінуюся ветати зранку, щоб прослідкувати за роботою комунальних служб; не злякаюся взятися за донату, висаджуючи новий парк; не пройду повз бабусю, натруджені руки якої не можуть донести додому хліб; не забуду вклонитися воїну, що захищав мою країну, поки я навчалася за партою. Вірю, що буду саме таким очільником нашого міста. Але поки це — тільки мрії, що манять, ніби міражі. Це лише можливий сценарій майбутнього.

А зараз... зараз мені просто хотілося б зробити свій внесок у розбудову Хмільника, — поряд з однолітками, друзями та знайомими крок за кроком наближатися до дня, коли кожен житель нашого міста буде гордим назватися хмільничанином. Можливо, вже цими рядками я формую свою майбутню команду управлінців на рідній землі.

Що ж, друзі, до зустрічі у близькому майбутньому, до зустрічі у мерії Хмільника!